

In het groote Europeesche keizerrijk Liparië heerscht onrust. Ellende in de Noordelijke provinciën, geteisterd door een alles vernielende overstroming; gisting onder het volk, dat, bezwangerd met socialistische en anarchistische ideeën, eischt eene constitutie en in een opwelling van moed dien eisch voorlegt aan zijn strengen, autocratischen heerscher Oscar XI, keizer van Liparië »bij de gratie Gods en van St. Ladislas.”

Bang en somber is de toekomst; en het dreigend gegrom van dat naderend onweder vervult met angstige matheid het gemoed van den keizer in spe: Othomar, hertog van Xara, kroonprins van Liparië, in wien wij den hoofdpersoon van den roman ontmoeten. Een doffe vreeze grijpt hem aan, als hij, zichzelven afmetend naar zijn zelfgenoegzamen vader, in zich mist die zelfbewuste kracht, dat onvoorwaardelijk vertrouwen op innerlijke eigenwaarde. Hij, de zwakke, hoe zal hij in hooge Majesteit staan boven zijn volk? Is niet een Majesteit een halfgod, van wien het volk de zegeningen van vrede en geluk heeft af te smeeken? Maar hoe zal hij, onbeduidende, die nu reeds siddert bij het zien van de kroon, zulk een hooge plaats waardig kunnen innemen? Aldus redeneert bij zichzelven de schroomvallige en toch zoo voortreffelijke Othomar, zijn eigen innerlijke deugden niet bewust en slechts ziende op de onnadenkende hoogheid van zijn vader en de dreigende gevaren van de toekomst.

Gefolterd door dat gevoel van onbeduidendheid en de hooge roeping, die hem wacht, zoekt hij, nergens troost of geluk bespeurende, voor een tijd ontkoming in de bedwelmende omarming van de overspelige Gravin de Yemena. Doch ook dat geluk blijkt spoedig schijn.

Slechts ééne is er, die hem troosten kan: het is zijne moeder, de keizerin Elizabeth, »de zusterziel van de zijne,” die zijn smart kent en medevoelt en zijn overpeinzingen begrijpt.

Des morgens, wanneer een bange nacht slapeloos was doorgebracht en al zijn veerkracht was verlamd,